

Jste nazváni Božími dětmi

j+s 9. 7. 2023, křestní neděle

Milost vám a pokoj od toho, který byl, který je a který přichází – od Ježíše Krista, věrného svědka a vládce králů země. Vždyt on je prvozený z mrtvých: díky němu jsme zproštěni hříchů a jsme Bohu blíž.

J 3, 1-19 *Mezi farizeji byl člověk jménem Nikodém, člen židovské rady. Ten přišel k Ježíšovi v noci a řekl mu: „Mistře, víme, že jsi učitel, který přišel od Boha. Neboť nikdo nemůže činit ta znamení, která činíš ty, není-li Bůh s ním.“ Ježíš mu odpověděl: „Amen, amen, pravím tobě, nenarodili se kdo znovu, nemůže spatřit království Boží.“ Nikodém mu řekl: „Jak se může člověk narodit, když už je starý? Nemůže přece vstoupit do těla své matky a podruhé se narodit.“ Ježíš odpověděl: „Amen, amen, pravím tobě, nenarodí-li se kdo z vody a z Duchu, nemůže vejít do království Božího. Co se narodilo z těla, je tělo, co se narodilo z Duchu, je duch. Nediv se, že jsem ti řekl: Musíte se narodit znovu. Vítr vane kam chce, jeho zvuk slyšíš, ale nevíš, odkud přichází a kam směřuje. Tak je to s každým, kdo se narodil z Duchu.“ Nikodém se ho otázal: „Jak se to může stát?“ Ježíš mu řekl: „Ty jsi učitel Izraele, a tohle nevíš? Amen, amen, pravím tobě, že mluvíme o tom, co známe, a svědčíme o tom, co jsme viděli, ale vy naše svědectví nepřijímáte. Jestliže nevěříte, když jsem vám mluvil o pozemských věcech, jak uvěříte, budu-li mluvit o nebeských? Nikdo nevstoupil na nebesa, leč ten, který sestoupil z nebes, Syn člověka. Jako Mojžíš vyvýšil hada na poušti, tak musí být vyvýšen Syn člověka, aby každý, kdo v něho věří, měl život věčný. Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný. Vždyt Bůh neposlal svého Syna na svět, aby soudil, ale aby skrze něj byl svět spasen. Kdo v něho věří, není souzen. Kdo nevěří, je již odsouzen, neboť neuvěřil ve jméno jednorozeného Syna Božího. Soud pak je v tom, že světlo přišlo na svět, ale lidé si zamilovali více tmou než světlo, protože jejich skutky byly zlé.*

1J 3,1-2 *Hledte, jak velikou lásku nám Otec daroval: byli jsme nazváni dětmi Božími, a jsme jimi. Proto jsme světu cizí, že nepoznal Boha. Milovaní, nyní jsme děti Boží; a ještě nevyšlo najevo, co budeme! Víme však, až se zjeví, že mu budeme podobni, protože ho spatříme takového, jaký jest.*

I. Dopis

„Tak Bůh miloval svět, že Syna svého jednorozeného dal, aby žádný, kdo věří v něho, nezahynul, ale měl život věčný,“ praví se v Janově evangeliu. Taková hezká kostelní věta o lásce, o Bohu a o světě, která je pořád hezká, i když z kostela vyjdete ven.

Bůh má rád tenhle svět. Svět nemá až tak moc rád Boha, ale to na Boží lásku našťestí nic nemění. Bůh dal svého Syna a kdo v toho Syna uvěří, je nasměrován k životu věčnému. Ne automaticky celý svět, ale ti, kdo v něj uvěří.

Taková kostelní věta o lásce, o Bohu a o světě, a je skvělá, i když pak vyjdete z kostela ven. Co pro nás znamená, to se pokusil vyjádřit někdo z Janových žáků v dopisu o tom, kdo vlastně jsme.

II. Kdo jsme

Byli jsme nazváni Božími dětmi a jsme jimi. Když vás někdo nazve géniem nebo idiotem, to ještě neznamená, že to tak skutečně je. Znamená to, že vás tak v tu chvíli vidí on (a po pravdě řečeno ta věta často řekne víc o něm než o vás a vy jste možná hromosvod nějakého jeho problému).

Řeč prozradí hodně. Pokud vám někdo lže, zadělává si na nedůvěru – to pak lidi řešivají silou nebo si vás zkoušejí nějak koupit nebo zasévají strach, ale důvěru tím nenahradí, té už prostě nejsou hodni. Když vás někdo nazve Božím dítětem, říká to o něm, že vás má asi rád a že vám asi důvěřuje. A když to udělá Bůh sám, je to rozhodně důvod, abyste se i vy měli sami rádi. I s limity a nedokonalostmi, které k vám patří. To není vůbec samozřejmé. A když už si trénujeme, že máme druhým lidem odpustit jejich viny, neostýchejte se i vy přijmout od druhých odpuštění. Byli jste nazváni Božími dětmi a to taky jste.

III. Děti

Děti se projevují docela rozdílně, ač jsou z téže rodiny. Někdy to člověka překvapí. Už dávno jsme přivykli tomu, že žijeme ve světě, kde vládne buď nějaký ředitel zeměkoule (jako to bývá v totalitních státech) nebo o všem rozhodují jakési síly a moci, které nejsou tak snadno vidět – zákonitosti národních či nadnárodních firem a dopady globálních vlivů a tak dál. To pak nikdo nic nemůže rozhodnout, na ty

neviditelné síly nemáte vliv, vidíte jen paní za přepážkou nebo v kanceláři a ta po vás chce milion zbytečných papírů a sama s tím s tím taky nic nenadělá. V takovém světě je jedno, jací jste, protože se počítá jen výkon, kvantita a výsledky, které se dají nějak vyčíslit a pro vůni Inaší pestrosti a různých obdarování nezbyvá moc místa..

Takový je náš svět dneska, dřív byl trochu stejný a trochu jiný, ale hlavně je stále stejný v tom, že ho Bůh miluje natolik, že do toho našeho koloběhu vstoupil, konkrétně láskou. Jste nazváni Božími dětmi a to taky jste. Děti se projevují někdy dost rozdílně a nemusejí být všechny stejné a zaměnitelné a výkonné, protože to nejdůležitější, co potřebují pro život, nejsou předepsaná razítka a výsledky, ale láska.

Kdo uvěří v Božího syna, je tím nasměrován k životu věčnému. Ne automaticky celý svět, ale ti, kdo mu uvěří. Asi je to trochu pozmění a snad se jim životní obzor rozšíří o Boží naději.

Světlu pak možná budete připadat poněkud divní a cizí, když mu místo lásky vládnu ti ředitelé zeměkoule a neosobní síly a vlivy a podobní šéfové. Ale i když budete světlu cizí, dost dobře nemůže být svět cizí vám. Protože v něm žijeme a jiný nemáme a jsou v něm spousty lidí, kteří potřebují, aby jim někdo doručil tu Boží lásku v lidském provedení.

Tohle už apoštol napsal i v předchozí části dopisu: že nám Kristus posvětil, abychom líp viděli, kdo jsme a jak žijeme a pro koho, a pokud nám v tom světle druzí lidé vadí a překážejí, asi jsme přece jen zdomácněli ve tmě. Škoda pro nás a ještě větší škoda pro svět: vždyť nepoznal Boha a měl by tu šanci dostat.

IV. Co bude

Milovaní, píše autor, byli jste nazváni Božími dětmi a to taky jste. To ale neznamená, že už je hotovo. Jsme děti Boží a ještě nevíme, co bude dál, píše se v tom dopisu. Žijeme coby Boží děti v tomhle našem světě, který je plný hříchu, a ani my ho nejsme prosti (a bylo by pošetilé se sebeobdivně opájet představou, že jakožto věřící jsme z toho venku): možná leží hřích ve dveřích věrně jako pes a čeká na příležitost jako v příběhu Kainově, možná s námi i čte z Bible jako ďábel v příběhu o pokušení Ježíšově. Víra neznamená, že už jsme se vším hotovi. Obraz víry je tohle: jste Boží děti a děti mají domov,

někam patří (coby dědicové, nikoli coby služebnictvo). I kdybyste se zatoulali, smíte přijít, a dokonce s nadějí a důvěrou (jako jeden „marnotratný“). Tohle je křesťanská víra: máme kam jít. Otec se tak rozhodl a nikdo to jeho rozhodnutí neumí a nemůže zrušit (z toho strach nemějme; můžeme domů nepříjít, ale to je trochu jiná otázka).

Nevíme, co bude. Víme jen, že ho spatříme, jaký je, a že mu budeme podobni, končí ten krátký úryvek z apoštolského dopisu. Spatříme ho, jaký je, až se zjeví, a máme naději, že mu budeme podobni. V této souvislosti křesťané odedávna mluvili o Kristově příchodu ve slávě (řekněme: o definitivním příchodu, který změní náš svět). Dodejme však, že v Janově evangeliu se taky mluví o Synově oslavení a vyvýšení a že se tím míní ukřižování. A život věčný.

Světlu je to pochopitelně dost cizí, definitivní vítěznou slávu si představuje přece jen jinak. Ale Bůh se rozhodl to udělat takhle.

Jsme Boží děti – je to málo? Je to moc? Vlastně neumím pořádně odpovědět, protože Bible nezůstává u toho, co je teď, ale mluví hned také o tom, co teprve bude. A my do budoucna nevidíme a ani vlastní smysly nám v tom nepomůžou. Vyznáváme víru v Pána světa, a on je přitom znám jako neúspěšný a ukřižovaný. Ale ať ho lidi vidí tak nebo tak, pořád u něj nacházíme cestu ke svobodě, k pravdě a k radosti. Máme kam jít a máme na co se těšit.

požehnání

Když se v Janově evangeliu odcházející Ježíš loučil s učedníky, řekl jim: Pokoj vám zanechávám, ale ne takový, jako dává tenhle svět: *svůj* pokoj vám dávám. Ať se srdce vaše nechvěje a neděsí!

Proto si, milí přátelé, načerpejte Boží posilu pro svá životní úskalí a pro všechna svá životní rozhodnutí a potom k nim vyrazte. Kéž vás při tom všem Boží pokoj doprovodí. Vždyť Bůh tak miloval svět, že udělal vše, co bylo potřeba, aby každý, kdo se na něj s důvěrou spolehne, žil v Boží blízkosti nepromarněný život. Amen.